

NA DOSLECH

IX./2020 • NEWSLETTER • VYDAVATELSTVÍ SUPRAPHON, a. s. WWW.SUPRAPHON.CZ

TATA BOJS VEDOU JEDNA NULA

SU 6716-2

Pět let čekání bude za pár dní u konce! Po prvních dvou ochutnávkách v podobě singlů Zvony a Kraftwerk in Saint Tropez přicházejí Tata Bojs s fanoušky již dlouho vyhlášeným novým albem. Řadovka s pořadovým číslem 10 dostala název Jedna nula, čítá deset písní (z toho jedna má part I a part II) a – jak se dá ze zatím zmíněného odtušit – Tatáci na ní pracují s konceptem jedniček a nul v různých významech i souvislostech. Datum vydání bylo stanoveno na 27. listopadu, přičemž prvních tři sta fanoušků, kteří si na Supraphonline.cz album předobjednají CD, jej obdrží s podpisy kapely. Milovníci hudby, znějící z drážek gramofonové desky, se pak dočkají alba ve vinylové LP verzi na jaře příštího roku.

„Na názvu jsme se shodli až v samotném závěru dokončování desky. Měli jsme hodně variant, ale nakonec nám ‚Jedna nula‘ připadala nejpřiználnější, a to hned z několika důvodů. Propojuje se tam více rovin výkladu. Samozřejmě to reflektuje fakt, že se jedná o naše desáté řadové album, ale jako ještě důležitější se nám jeví symbolika kontrastu, která je na albu latentně přítomná v textech i hudbě. Číslice nula a jedna jdou sice v číselné řadě hned po sobě, ale v podstatě nula tu představuje ‚nic‘ a jedna ‚něco‘, což je skrytý odkaz na některé úryvky textů, například v písních Velký třesk, Vlasní brácha nebo Minoritní. Navíc je v názvu samotném obsažena i symbolika principu binární soustavy a digitalizace obecně, která je v našich životech stále více přítomná. No a v neposlední řadě je

z vyslovení názvu cítit i pocit vítězství, kterým vždycky dokončení alba pro jakoukoliv kapelu bezesporu je,“ vysvětluje Milan Cais tradičně do detailu promyšlený koncept.

„Můj nejoblíbenější nepoužitý název byl ‚Brnky brnky prasata‘, zvláštní pozdrav, kterým nějaký – bohužel nepodepsaný – fanoušek zakončil svůj hatemail, který nám laskavě zaslal. Mělo to v sobě více poezie, než si myslím! Ale netuším, jaký bychom k takovému názvu dělali obal,“ přemítá Mardoša. Naopak název Jedna nula se promítl do obalu krásně, když pro něj Milan Cais za použití moderních digitálních technologií a pomocí scanneru převedl členy skupiny na „jedničky a nuly“.

„Když jsem přemýšlel o vizuálním ztvárnění desky, jako nejpříhodnější a nejfotogeničtější mi přišlo téma písničky Vlasní brácha. Je o genetickém inženýrství a snad i trochu o samotě. Můžeme si nechat vyrobit z vlasu (proto Vlasní brácha nikoliv vlastní) dvojníka, svůj klon, prostě bráchu nebo ségru a samota je pryč. Shodou náhod jsem se před časem seznámil s lidmi z ČVUT z oboru kybernetiky a konkrétně bratry Michalem a Martinem Kotkovými jsme se nechali nascanovat 3D scannerem a na 3D tiskárně vytiskli své malé dvojníky. Trochu jako měl pan Tau, jestli si ten seriál ještě někdo pamatuje. Ten proces byl tak zajímavý, že jsem některé přípravné fáze použil jako hlavní vizuální záměr celého bookletu. Je to skutečné formální převedení členů Tata Bojs na jedničky a nuly. Jak symbolické...“ vysvětluje Cais a Mardoša dodává: „Na ČVUT

mě to fascinovalo – jak technologie dokázala pomocí jedniček a nul, převést nás pět do 3D v nějaké třídě.“

Spoustu prostoru má na Jedna nula krom témat naznačených výše i typická tatážovská lehkost, vtip, ironie a zvuková barevnost s jejich charakteristickým rukopisem. Jedním z takových kousků je třeba hitová, z dřívějších koncertů již fanouškům známá Minoritní, náladou velmi veselá píseň s mrazivě ironickým textem, který skladbě dodává určité napětí, jež má kapela dlouhodobě ráda. „Gró textu není v tomto případě refrén, ale slogan, který uzavírá každou sloku; většina z nás se někdy ocitne v menšině“. Je to celkem lapidární, skoro až banální sdělení, ale na druhou stranu naprosto pravdivé. Až matematicky. Někdy si říkám, že čím více nezpochybnitelných pravdivých výroků, tím méně hatemailů,“ komentuje to Mardoša.

Do podobné kategorie jako Minoritní lze zařadit i v úvodu zmíněnou singlovku Kraftwerk in Saint Tropez, taneční pecku 220 Travoltů či „mardošovskou“ textovou slovní hříčku Spolek holek. Na desce nechybí ani pilotní singl Zvony, jenž v létě zněl velmi často i z rozhlasového éteru. Samostatnou kapitolou je pak skladba Tajemství, ve které se jako velmi speciální host objevuje Emma Smetana.

„Tajemství je hodně intimní písnička, která ze mě vypadla, ani nevím jak. Zajímavý na tom možná je, že od té chvíle, co jsem klukům poprvé pustil demáč, neprošla už žádným aranžérským

zeměřesením, což se nám moc nestává. Více méně zůstala ve verzi, jak byla nahrazená. Od začátku se mi tam motala francouzština, která tomu dodává podle mě ještě víc ‚tajemství‘. Z té atmosféry cítím retro nádech a hodně jsem u toho myslel na ‚Gainsbourgovský duety‘ s B.B. nebo Jane Birkin. Myslím, že Emma to pochopila výborně,“ doplňuje Cais.

Album, které opět vzniklo v producerském tandemu Milan Cais a Dušan Neuwerth ve studiích Sono a GuiTón, a za spolupráce několika dalších osobností (Milan Cimfe – mix, Pavel Karlík a Adam Karlík – mastering, Marcel Bárta – saxofon, sCore orchestra, nebo bývalý člen TB Marek Doubrava – aranžér smyčců), svou zvukovou i obsahovou vybroušenost potvrzuje, že Tata Bojs formu rozhodně neztrácejí, právě naopak!

Doufejme, že z kraje příštího roku si budeme nové skladby moci užít s kapelou také na živo v rámci plánovaného turné o – jak jinak než – deseti zastávkách a to včetně výpravné show a křtu v pražském O2 Universum, který je plánován na 31. března 2021. „Situace je vzhledem k současným okolnostem velmi nejistá, a proto budeme o tom, zda plánované turné nakonec vůbec proběhne, případně v jakém rozsahu nebo zda bude přesunuto na pozdější termín, včas informovat prostřednictvím [Facebooku](https://www.facebook.com/tatabojs) Tata Bojs a na webu www.tatabojs.cz, kde fanoušci najdou info o předprodeji vstupenek a termíny jednotlivých koncertů,“ říká k tomu kapela.

DVĚ SLUNCE ANETY LANGEROVÉ

Aneta Langerová se po vzácném čase Na Radosti vydala domů do svého nitra a stala se pozorovatelem nových příběhů. Fanoušky, kteří se dalšího studiového alba nemohou dočkat, jistě potěší, že vyjde symbolicky 26. listopadu – na Anetiny narozeniny.

Mnozí již měli možnost zaposlouchat se do první kytarové písně Bílý Den. V pořadí druhý, čerstvě vypuštěný singl a videoklip nese zároveň i název alba Dvě slunce.

Následovat Anetu do světa dvou sluncí znamená zaposlouchat se do tónů hudebního časoprostoru duše. Vnímavý pozorovatel v každém z nás se může vydat na cestu fantazie a setkat se s odvážnými alkami, vědomým stromem, příběhy Marie, Bílého Dne či Antonína. Společně se vyšplháme na vysokou horu, odkud na obloze uvidíme táhnout obrazy snů toužícího netopýra, boj větrných mlýnů, bouři ve sklenicích vody, ale také tkáně lesů a řek divokých. Někteří z nás snad pocítí závrať z toho, Jak krásné je být milován, z pokorného ptačího tance anebo z pocitu, že život v absolutním míru máme na dosah.

Radost z tvorby Anety Langerové pokračuje třinácti písněmi, ty opět vznikaly v blízké spolupráci s klavíristou, spoluautorem a producentem nové desky Jakubem Zitkem. Jednou písní přispěla Dorota

Barová, která zhudebnila text Tomáše Tajchnera.

„Neumím snad ani popsat, jak jsem šťastná, když můžu tvořit. Začala nová etapa mého života. Dvě slunce vznikala v našich hlavách, srdcích, myšlenkách a představách. Ve společném prostoru, jež jsme postupně naplňovali dalšími příběhy, které se chtěly narodit. Každý z nich má svou atmosféru. Ta vás třeba zavede blíž k tišíně vlastní duše. Tak jako mne. Věřím, že vám nové písně budou dobrými společníky,“ říká Aneta.

Všichni jsme jednou byli dítětem narozeným z lásky dvou zlatých sluncí. Těch zářivých jistot, jejichž jedinečnost zapadla v samozřejmé každodennosti. Slunce dávající život je vševidoucím pozorovatelem. I když ho nevidíme, tušíme, že tam někde je. Usmívá se na nás a dává nám možnost začít nanovo. A pokud by nastaly časy, kdy se lidé nemohou vidět nebo hýbat, slunce nedovolí, aby se ze světa vytratila láska. Všechny bude jistě zajímat, kde se vzala dvě slunce. Jakub Zitko prozrazuje: „Celým

albem se jako nit táhne téma dualit symbolizovaných motivem dvou sluncí, která zastupují minulost a budoucnost, vnitřní a vnější svět a také schopnost odvážného rozhodnutí a vstupu z dětství do dospělosti. Dvě slunce jsou jako rodiče, kteří láskyplně dohlížejí na příběh každého z nás.“

Písně na albu: Dvě slunce, Bílý Den, Na horách sněží, Marie, Sama, Tělo 2086, Jak krásné je být milován, Závrať, Větrné mlýny, Tam kam, Antonín, Netopýr, Strom

Album Dvě slunce bylo nahráno ve studiu Anténa a doma. Kromě Anety Langerové a Jakuba Zitka se zde potkávali zkušení muzikanti z Anetiny kapely, bubeník Martin Kopřiva, baskytarista Miloš Klápsťe, kytarista Ludvík Kulich, violoncellistka a zpěvačka Dorota Barová, houslistka Veronika Vališová a violista Vladan Malinjak. K písni Dvě slunce byl jako host přizván kytarista Jiří Šimek.

Dechové nástroje a gospelové sbory byly nahrány v legendárním Studiu A Českého rozhlasu ve složení: Miroslav Hloucal – křídlovka, Marcel Bárta – klarinet, Richard

Šanda – pozoun, Jiří Tarantík – lesní roh, Petr Kalfus – basklarinet, Maranatha Gospel Choir – dirigent: Kateřina Kvintusová. Mixu a editaci se zhostil Petr Kaláb ve studiu BeLoud. O mastering se postaral Ecsion Waldes ve studiu Biotech.

Scénáře a režie videoklipů Dvě slunce a Bílý Den se ujal Zdeněk Suchý. Ten si ke spolupráci vybral kameramana Tomáše Křestu a střihače Jakuba Vovse. „Natočili jsme dva klipy na jednom místě, sledujeme obyčejné denní situace. Místa, ve kterých žijeme, se nemění, jsou to útočiště i úkryty. Ve svém prostoru jsme uvnitř sebe. To, co jsme v něm, jsme snad my. Teď jenom najít odvahu vyjít ven. Aneta v klipech fyzicky není. Jsou tam její slova, hlas a hudba,“ dodává režisér videoklipů Zdeněk Suchý. V hlavní roli videoklipu Dvě slunce účinkuje česká herečka Anna Fialová. Ve videoklipu Bílý Den se zas představil herec s nekonečným smyslem pro humor Miroslav Mejzlík.

Album Dvě slunce vydává Art Shock v distribuci Supraphonu.

ŠKWOR

TVÁŘE SMUTNEJCH HRDINŮ!

Foto © Ondřej Pýcha

SU6715-2

► Letos v listopadu to jsou přesně tři roky od vydání posledního, Zlatou desku Supraphonu oceněného řadového alba Škwor. Za tu dobu stále populárnější rocková úderka stihla mimo jiné vyprodat pražskou O2 Arenu, odehrát své dosud největší (z velké většiny rovněž vyprodané) halové turné i řadu dalších úspěšných venkovních či festivalových koncertů. V neposlední řadě ale čtyřčlenná formace také pracovala na novém materiálu. Natěšení fanoušci se jej dočkají 6. listopadu, kdy vyjde již v pořadí desáté studiové album Škworu! Jeho název zní Tváře smutnejch hrdinů a první ochutnávkou je úderný singl Už je to tak dávno, který doprovází podobně úderný videoklip.

„S ohledem na počet tvrdých skladeb na novém albu, nám přišlo logický, dát jako první ukázkou právě ostrou pecku, aby

nedošlo náhodou k nějakému omylu, že to bude limonáda,“ ujistí Škwor se svým britkým humorem, že stylových veletočů se fanoušci na albu Tváře smutnejch hrdinů bát určitě nemusejí. Jak ale jedním dechem dodávají, na své si přijdou v několika případech i ti, kdo vítají baladičtější polohy stálíc české rockové scény.

Ať už jde o rychlejší nebo pomalejší tempa, dvanáctka nových skladeb tepe pro Škwor tolik typickou rockovou energií, zachovává si snadnou rozpoznatelnost, přitom si však stále drží progresivnost, a skrývá nejedno hudební překvapení včetně patrného posunu v celkovém zvuku kapely oproti předchozím nahrávkám.

„Byl to určitě záměr, kterej ale vůbec nemusel vyjít! Deska vznikala v nové sestavě, v novém studiu a vlastně i v nové době. Tenhle koktejl pak zafungoval úplně

přirozeně, a pokud je to vnímáno jako posun, tak jsme neskutečně šťastní! Začít dělat věci trochu jinak, jsme měli v hlavách už dlouho,“ dodávají k tomu Škwor.

Kromě nové sestavy a studia zvuk novinky ovlivnil i finální mix, který kapela světila do rukou renomovaného zvukového kouzelníka Amaka Golden. „Bylo to trochu o hledání, ale s Amakem zafungovala vzájemná chemie. Pochopil, co chceme a pak šlo už všechno ráz na ráz. Bylo úžasné, jak se nebál s námi experimentovat a některý skladby díky tomu vyrostly tak, že nás to někdy samotný překvapilo,“ komentuje kapela fakt, že po dlouhé době spolupracovala na finálním zvuku alba s „externistou“.

Nápadité kytarové riffy, nakažlivou energií a dynamiku i svěží, ale při tom stále jasné rozpoznatelný sound pak perfektně doplňují charakteristické texty frontmana Petra

Hrdličky, který se nebojí ostré přímočarosti ani britké reflexe věcí osobních i těch, co pálí společnost jako celek. „Současná doba je natolik extrémní, že by bylo vlastně divný, kdyby se dění posledních měsíců nějakým způsobem nepromítlo do textů. Je proto možný, že tam posluchači různý spojitost objeví, ale prvoplánový záměr to nebyl. Písničku o rouškách tam určitě nenajdete...“ glossuje Hrdlička.

Vítaným bonusem pro hudební fajnšmekry z řad fanoušků kapely pak bude skutečnost, že novinka Tváře smutnejch hrdinů bude prvním albem v diskografii Škworu, jenž se dočká také své vinylové verze, která by měla spatřit světlo světa ještě během letošního roku. Více – nejen o LP ale i dalších plánech Škworu – se již brzy dozvíte na webu www.skwor.cz nebo kapelním [Facebooku](https://www.facebook.com/skwor).

SU 6723-2

BÍLÉ VÁNOCE LUCIE BÍLÉ / ŽIVÁK

TO NEJLEPŠÍ Z VÁNOČNÍCH KONCERTNÍCH TURNÉ

Speciální předvánoční šňůry vystoupení Lucie Bílé patří už desítku let k vyvrcholením celého roku. Zpěvačka s kapelou Petra Maláskova rozdává písničkovou radost s nádechem adventního zastavení, štědrovečerní velebnosti i rozjařenosti koled. Prověřené nejúspěšnější položky z minulých sezón byly před dvěma lety součástí koncertu v pražském klubu Doupě. Lucie Bílá ve skvělé pěvecké formě, za podpory hostujícího Jana Toužimského a doprovodu výborných muzikantů a sborových zpěváků nabídla téměř dvě desítky již dříve osvědčených songů. Cédéčko jich obsáhlo sedmáct... V dokonale promyšlené koncertní logice

a mimořádné hudební kvalitě tu uslyšíte ukázky ze všech předchozích vánočních alb. Od světoznámých amerických standardů typu Rolničky, Lední šou nebo Šťastné svátky v ten den přes moderní českou klasiku Purpura či tradiční Slys chór až po písně s chrámovým nebo klasickým nádechem, viz Tichá noc, Panis angelicus či Ave Maria. Bombónkem je pak Desatero, nepochybně kultovní song Hallelujah z repertoáru Leonarda Cohena. Pěvecky brilantní, aranžérsky dotažené, výborně natočené a foto bookletem doplněné vánoční potěšení, jaké umí poskytnout právě jen Lucie Bílá a její výborní spolupracovníci.

JAN SMIGMATOR: V TÉTO DOBĚ JE NÁZEV MURPHYHO ZÁKON NAPROSTO PŘÍHODNÝ!

SU6589-2

Jane, na svém kontě máte již několik alb, ale pokud se nepletu, tak ve spolupráci se Supraphonem je to Váš debut, je to tak?

Musím se přiznat, že je to jeden z mých splněných snů. Stejně jako když jsem si přál, ještě během studií na Pražské konzervatoři, mít svůj vlastní hudební pořad v Českém rozhlasu, tak jsem si i přál, abych mohl jednoho dne vydat své album u Supraphonu. Aby byl na obalu „lviček s lyrou“ a abych si mohl říct, že jsem v řadě Gott, Hála, Matuška.

Ríká se, že si větší muzikantů o svém novém CD myslí, že je to rozhodně to

nejlepší, co doposud nahráli. Předpokládám, že to tak máte i Vy? V čem jste se, podle Vás, posunul oproti předchozím nahrávkám?

Když člověk tvoří, a vše chystá na vydání té desky, tak tím natolik žijete, že opravdu máte pocit, že je to to nejlepší, co doposud udělal. Myslím si, že jsem se opravdu v několika ohledech posunul. Od poslední nahrávky jsem zažil spoustu věcí, které mě mohly posunout. Teď v poslední době je to především spolupráce s Ondřejem Pivcem, který hraje na „hammondky“ a natáčel se mnou i toto album. Nesmírně mě inspiruje, říká mi své názory „bez pardonu“ a to je obrovská devíza.

Celé album je v češtině. To je vlastně také novinka. Předpokládám, že to byl Váš záměr.

Ano, rozhodně. Už mnoho let jsem přemýšlel nad tím, že bych měl mít CD celé v češtině. Už moje babička mi říkala, že zpívám sice krásně, ale nerozumí mi. Řekl bych, že český posluchač se může s písničkou v češtině zkrátka více ztotožnit. Člověk se v té písni nachází právě i díky textu. Některé texty jsem si napsal sám a pro další texty jsem oslovil Václava Koptu, Ester Kočičkovou nebo Josefa Nečase.

Jednou z písní je i legendární hit Měsíční řeka, kterou čestí posluchači znají především z repertoáru Karla Gotta. Ví, že Vaše nahrávka je i vzpomínkou

a poctou Karlu Gottovi. Podle čeho jste jí vybral?

S Karlem Gottem nás pojil především Český rozhlas. V rozhlasových studiích jsme se potkávali při natáčení jeho pořadu „Zpátky si dám tenhle film“ a mého pořadu s Dashou „Klub Evergreen“. Bylo pro mě ctí, když Karel přišel na některé mé koncerty a potom když mě pozval jako hosta na své vlastní koncerty a my tak měli možnost si společně zazpívat. Když jsem přemýšlel, jakou písni bych mu vzdal hold, tak jsem jednoznačně vybral právě „Měsíční řeku“. Byla to jeho první rozhlasová nahrávka, píseň, kterou miloval, součást Velkého amerického zpěvníku. Rozhodl jsem se ji ale natočit jinak než Karel Gott. V žádném případě jsme nechtěli dělat jeho „revival“. Když jsme tu písni natáčeli a potom i její klip, tak jsem cítil, že je tam Karel s námi, a že na nás tak trochu „dohlíží“.

Jak jste vybíral aranžmá jednotlivých písní? Jak jste k tomu přistupoval?

Z mnoha úhlů pohledu. Ještě, než jsme začali natáčet, tak jsme s producentem Janem Steinsdörferem přemýšleli, jaký výsledný zvuk by to album mělo mít. Opravdu dlouho jsem nad tím debatovali. Nakonec jsme se shodli na tom, že budu zpívat naprosto podle své přirozenosti. Nechtěli jsme ustupovat z našich nároků, nechtěli jsme se „zalíbit publiku“. Přáli jsme si, aby to bylo zcela organické. A to i přesto, že je

tam swing, šanson, bossa nova, big band, intimní skladby. Věřím, že se nám to podařilo skvěle dramaturgicky poskládat.

Proč jste album pojmenoval zrovna Murphyho zákon?

Původně jsem uvažoval o tom, že by se mohlo jmenovat podle písničky Dámský fenomén, ale tahle doba koronavirová si sama řekla o Murphyho zákon, nemyslíte?

Myslím si, že široké části publika neunikly komorní koncerty z Vaší chalupy na Vyžlovce. Jak na tu dobu vzpomínáte Vy?

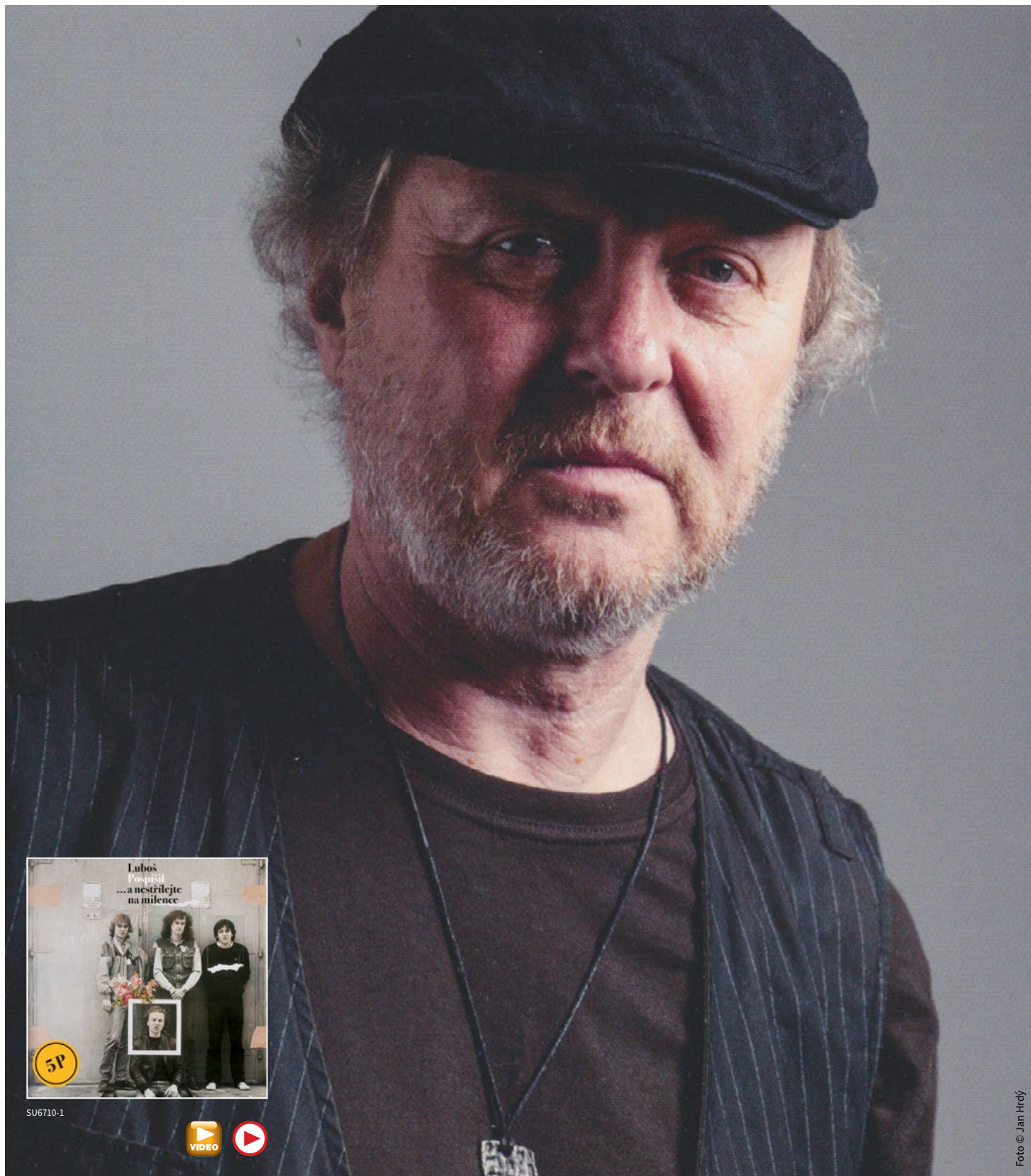
V době nejpřísnější jarní karantény jsem začal vysílat on-line koncerty na svém profilu na Facebooku. Nesmírně mě překvapilo, že po čase se počet shlédnutí přehoupl přes třicet tisíc diváků, a to pro nás bylo impulsem k tomu, abychom dali posluchačům možnost přijet za námi a v létě, když už byla možnost pořádat koncerty, jsem se do toho pustil. Na prvním koncertě bylo asi 35 posluchačů, na dalším už to ale bylo 50 lidí. Neměli jsme jediný plakát, vše šlo „šušandou“. Ta čísla posluchačů narůstala, bylo to neuvěřitelné. Do konce srpna jsme měli naprosto plnou kapacitu. Dohromady to bylo 900 diváků. Úžasné večery! S lidmi jsme si po koncertě povídali, s mnoha se spráteli. Přijelo několik hudebních přátel vč. Jaroslava Svěceného, Felixe Slováčka nebo Jitky Zelenkové. Bylo nádherné sledovat, jak lidem chybí živé koncerty.

Foto © Lukáš Kadeřábek

LUBOŠ POSPÍŠIL 70

Letošní jubileum oslavil jeden z doyenů českého rockového písničkářství Luboš Pospíšil společně se Supraphonem LP reedicí svého dnes již po právu legendárního alba...a nestřílejte na milence, s Českou televizí pak odvysíláním dokumentárního filmu 5P Luboše Pospíšila. Slavit se Pospíšil a jeho kapela 5P za doprovodu zajímavých hostů chystali samozřejmě i společně s fanoušky na speciálních narozeninových koncertech. Leč doba a situace živé hudbě nepřeje a chystané, již vyprodané koncerty v pražském Lucerna Music Baru tak byly přeloženy na 4. a 5. května 2021. Již rovněž vyprodaný koncert v brněnském Semilassu má zatím náhradní termín 16. 12. 2020. Když není možné hrát, může se ale minimálně poslouchat, trochu bilancovat a vzpomínat. A právě to nabízí naše interview s Lubošem Pospíšilem.

Padesát let na scéně je dlouhá doba. Zkoušel jste si někdy pro sebe definovat, co pro Vás hudba, psaní písniček a jejich zpívání znamená? Napadla Vás i úvaha, co by bylo, kdyby náhoda jako je koronavirus zrušila možnost koncertů na delší dobu či úplně?

Jeden můj bývalý kolega říkal, že tvořit písně a ty pak hrát lidem je to nejlepší, co lze dělat. Částečně bych s tím souhlasil s dodatkem – hrát lidem, kteří o to stojí. Zábava to být musí, ale Ladislav Kantor mně kdysi říkal: ‚Uspěje ten, kdo splní předpoklad o třech slovech – moci, chtění, umění.‘ Pokud nelze splnit jedno slovo, úspěch se nedostává. A život se lze i jinak. Mám nějaký titul, který je mi spíš k ničemu, ale v minulosti jsem ho mohl uplatnit. Vedle pedagogické činnosti jsem pracoval v reklamě nebo jsem spolupřevyprávěl kreslený humor. A navíc náš stát se přeje o seniory dobře starat...

Všeobecně se ví, že Vaše začátky ‚muzikanta z povolání‘ jsou spojené s C & K Vocalem. To už bylo ale profesionální těleso. Co bylo předtím? Co Vás tehdy vůbec ke zpěvu a kytáře přivedlo?

Do LŠU jsem chodil již od sedmi let na akordeon. Byl to těžký nástroj, který jsem vozil na upraveném kočárku. Ten akordeon nebyl harmoniku, držky či fňuknu, jsem nevolil náhodou. Každé prázdniny jsem trávil na Vysočině a můj bratranec Oldřich hrál na tento nástroj bravurně. Byl vyhledávaným hráčem na zábavách či různých oslavách a asi mě inspiroval. Někdy ve dvanácti letech jsem pojal plán, že se naučím na další nástroje. Např. klarinet (to mi fakt nešlo) či piano (tam jsem měl pravou ruku slušnou a levou jsem se dodnes nenaučil). A tak jsem skončil u kytary. Podobně jako řada mých kolegů, kteří zběhli ke zpěvu, tak i já jsem časem opustil pubertální představu, že budu uznávaným kytaristou. Ale to už jsem se prakticky dostal k C & K Vocalu, i když na úplné začátky v gymnaziálních kapelách, ve kterých jsem hrál na kytaru

a občas i zpíval, velmi rád vzpomínám. Do C & K Vocalu jsem tedy nastoupil jako kytarista, ale časem jsem, zejména v rockových skladbách, mohl uplatnit i mé pojetí zpěvu.

C & K Vocal asi musela být pěvecky dost velká škola. Změnili Vám tehdy pánové Kantor a Cerha nějak přístup ke zpívání či pohled na něj? Nebo techniku?

Ve svých studijních letech jsem poslouchal výhradně anglosaský hudební svět. Jednalo se o desítky až stovky různých bigbeatových, bluesových až jazzrockových kapel a tím pádem i podobné množství zpěváků. Neuměl jsem si představit, že bych zpíval žánrově něco jiného. Jednou mě Ladislav Kantor vzal k jistému profesoru, který vyučoval zpěv. Ten mě vyzkoušel u piana a konstatoval, že se pro zpívání snad ani nehodím. Já byl rád. Už jsem ho pak nikdy neviděl. V roce 1971 se C & K Vocal účastnil tehdy již známé Porty. V porotě sedící tvrdé čundrácké jádro nás vyřadilo s tím, že do této společnosti nepatříme. Pro mě to byl signál, že C & K Vocal bude originál a začalo již něco zajímat. Nastalo období několikaletého zkoušení a pěvecké dřiny, což pro mě nebylo, ale zároveň jsem cítil, že je to nutné. V tom mně pohled na zpívání C & K Vocal změnil a v budoucnu jsem to mnohokrát ocenil.

Když jste si pak založil vlastní kapelu 5P, její jádro tvořili bubeník David Koller a kytarista Bohouš Zatloukal, kteří oba předtím působili v – z hlediska režimu – ‚problémové‘ Jasně páce. Jak jste na ně tehdy narazil a proč jste si je vybral?

Tady bych si dovilil poznamenat, že pokud zmínění muzikanti předtím působili v – z hlediska režimu – v problémové Jasně páce, tak přicházeli k někomu, kdo vzešel z hlediska režimu z problémového C & K Vocalu. Celkem dobře si pamatuji, na velké množství zakázaných textů. Ten

vlastní příchod inicioval především Bohouš Zatloukal, který sám projevil zájem se mnou spolupracovat. Po absolvování jakéhosi formálního konkurzu jsme se s dalšími členy kapely rozhodli právě pro něj. S Davidem Kollerem to bylo svým způsobem podobné. Měl zájem se takzvaně profesionalizovat, a na tomto základě jsme mu nabídli spolupráci. David se mnou tehdy hrál krátce, na rozdíl od Bohouše, který se podílel, tuším, na sedmi projektech. To socialistické dělení na amatéry a profesionály byla ale úplná blbost. Rozhodovalo razítko o zaměstnání v občanském průkazu. A tak zaměstnaní amatéři byli v pořádku, ale takzvaní profesionálové, ti paradoxně bez razítka, byli stále kontrolováni.

Těsně před rokem 1989 došlo k zajímavému, ale bohužel krátkodobému spojení s Radimem Hladíkem a k Vašemu členství v Blue Effectu, po kterém zůstal pěkný singl Kampa. Jak na to sám vzpomínáte?

Někdy v roce 1987 jsem se spíš příležitostně scházel s Radimem Hladíkem. Překvapil mě zájem o poezii a nápadem spolupracovat – jak říkal – podobně jako Vladimír Mišík s básníky. Navíc z Vinohrad se znal s Pavlem Šrutem. Já měl právě nějaké osobní problémy a on mně tehdy hodně pomohl, když řekl: ‚Kašli na to, je to blbost, pojď hrát...‘ Zpočátku to bylo určité hledání společné řeči, protože samozřejmě i oba další spoluhráči měli své představy. A navíc David Koller už začal hrát i s Lucií.

Ale když jsme natočili singl Kampa / Úhel pohledu, začal jsem mít pocit, že si začínáme rozumět. Další vývoj jak vnitřní, tak vnější – tedy události roku 1989 – nás možná zaskočil, a touha natočit LP se tak nenaplnila. S Radimem jsme ale pak zůstali samozřejmě přátelé, a vždy jsme se rádi viděli.

Z časů porevolučních je nejčastěji zmiňován zlom, kdy jste se obklopil až

o generaci mladšími muzikanty, čímž vznikla ve vaší kariéře jedna z nejstabilnějších sestav. Dokážete vás ještě dnes něčím překvapit?

Z časů porevolučních bych nejdříve přimenoval, že vznikly čtyři řadové projekty, proměně několik reedici, či výběrů, a až potom došlo k oné ‚radikální rekonstrukci‘ kapely 5P. Ty zmíněné desky nahráli muzikanti – přátelé pod různými pracovními názvy: Zvuky třinácté komory, Bio-graf či LPG. Žádná z těchto sestav nemohla z nejrůznějších důvodů dále existovat, a tak obnova značky 5P byla logická. Neustále jsem se pohyboval v hudebním klubovém prostředí, a tam jsem se setkal s tehdy mladými, současnými spoluhráči. Byla tam energie a chuť dělat něco nového. Společně jsme pak za třináct let realizovali tři řadové desky, jednu desku ‚live‘, a další výběry a reedice. A ta energie a chuť hrát tam zůstala. Zejména proto, že současná podoba koncertu má u publika výborný ohlas a na řadě koncertů se návštěvnost nechá určitě srovnávat s mým nejsilnějším obdobím v osmdesátých letech. A překvapení? Možná je to neustálý poměrně vysoký počet jejich individuálních projektů. Je to logické, touha po seberealizaci je pochopitelná. Na druhou stranu je to pro mě určitá výzva. A tak bych taky rád sám ještě něco vytvořil.

K vašemu kulatému výročí vyšla nejen luxusně pojatá reedice alba... a nestřílejte na milence, ale i dokument pro Českou televizi. Připomněl vám i něco, na co už jste zapomněl?

Reedici desky... a nestřílejte na milence jsem vnímal jako dar Supraphonu k tomuto výročí. Radost z vydání u mne určitě znásobil fakt, že řada příznivců považuje „milence“ za až kultovní desku. K televiznímu dokumentu se mi pak ozvalo tolik gratulantů, že mi zaslány SMS zcela zahltili kapacitu mobilu. Takže připomněl jsem si mnohé, a zatím jsem z paměti nic nevytýsnil.

OSVOBOZENÉ DIVADLO V+W

KOMPLETNÍ ZVUKOVÁ HISTORIE

Vychází kompletní zvuková historie Osvobozeného divadla obohacená o dosud nevydané nahrávky a archivní dokumenty. Vše je doplněno odbornými komentáři Vladimíra Justa a Petra Prajzlera. Jiří Voskovec, Jan Werich, Ježkův orchestr a vše, co stvořilo zázrak zvaný Osvobozené divadlo, vydává Supraphon.

Když v roce 2007 vyšel komplet 7 CD z nahrávek Osvobozeného divadla, šlo tehdy o velkou událost. Mezi raritami se objevila řada neznámých záznamů, nehledě na to, že v celku bylo shromážděno vše, co se před nimi 13 lety z Osvobozeného divadla zachovalo. Písničky z her, filmů, rekonstruované záznamy ze standardních desek byly digitalizované, vše doplněno diskografickými údaji a komentáři odborníků. Nyní tento komplet vychází celý, ale doplněný ještě o 25 dosud neznámých výstupů, písní a skečů, různých duplicitních nahrávek a rarit, které objevili od vydání na klasických CD sběratelé a znalci

Petr Prajzler, Gabriel Gössel a další. „Ve třicátých letech minulého století neexistovala jiná možnost nahrávání nežli přímé, tedy bez možnosti střihu. Nahrávka se ve studiu během natáčení pomocí rycí jehly vyrývala do kotouče, vyrobeného z poměrně drahého voskového materiálu. Pokud se stalo, že během natáčení došlo k chybě, nebylo už ji možné opravit. Tento fakt kladl na hráče zvýšené nároky, přesto se ale stávalo, že se některé snímky nepovedly podle představ. Tyto nepoužité nahrávky se nám dochovaly díky tomu, že se z každého snímku po vyrytí do vosku musela vyrobit kovová

matrice, a teprve po vylisování vzorkové desky si jej mohli interpreti poslechnout a posoudit. Tyto zkušební desky poté dostávali hráči (a v našem případě i Ježek) jako prezent od firmy, takže se zachovaly i snímky, které nebyly určeny k lisování na gramodesky. Chybou je míněn například pozdní nástup hráče během skladby, změna v tempu, falešné tóny, výpadek textu u zpěváka atd. U některých duplicitních nahrávek je rozdíl oproti vydaným sotva postřehnutelný, to je případ nahrávek Evropa volá, Peníze nebo život, City Lights, A týden plynul, Hot Fingers a jiné. Jindy jsou to drobnosti, například

v písni Budete se smát, že nemohu spát se Jan Werich v závěrečné části zakucká,“ prozrazuje o duplicitních nahrávkách v obsáhlém bookletu Petr Prajzler. Na kompletu je dokonce 22 orchestrálních skladeb či písní nikdy nevydaných. Vše je navíc obohaceno o datový soubor, obsahující diskografii nahrávek Osvobozeného divadla z let 1929–1938, s podrobným rozpisem nahrávacích frekvencí a obsazení orchestru. Osvobozené divadlo V+W, Kompletní zvuková historie + 22 nikdy nevydaných nahrávek v celkovém čase 10 hodin a 19 minut vydává Supraphon na 2CD–MP3.

OSCAR WILDE: STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

SU 6499-2

Ač britský literát Oscar Wilde publikoval jednu ze svých prvních povídek Strašidlo cantervillské už v roce 1887, vtíp, nadhled, ani ironie, s nimiž během psaní nikterak nešetřil, nestárnou. A stejně tak je na tom

i samotný příběh, jenž se během své více než stoleté existence dočkal hned několika filmových, divadelních či rozhlasových adaptací. Ta nejnovější vznikla letos v září, a v režii renomovaného Jana Jiráně v ní excelují Petr Čtvrtníček, Jiří Lábus, Jaroslava Kretschmerová či Jan Hartl a další. Supraphon ji nyní vydává v audiopodobě. „Tento příběh nestárne a byl i ve své době napsán s okouzlejícím nadhledem a vtipem. Šarm příběhu jsme chtěli umocnit i přitažlivým obsazením výjimečných herců, kteří mají smysl pro humor, a také skvělou scénickou hudbou Dominika Renče. Mým záměrem bylo obsadit do naší nahrávky herce, kteří jsou přirozeně komičti, kteří se do vtipu nemusí nutit a humor je součástí jejich projevu i života. Proto jsem si vybral Jiřího Lábusa, Petra Čtvrtníčka, Jaroslava Kretschmerovou, Jana Hartla, Růženu Merunkovou a další,“ říká k příběhu i hereckému obsazení nové nahrávky Jan Jiráň.

Režisérovi i hereckému ansámblu se skvěle podařilo zachovat britský sarkasmus i nadhled a cit pro svěží absurditu, s jakými

Wilde popsal střet archetypů pokrokových Američanů a staromilské Británie. Tu zobrazuje sir Simon de Canterville (zde ztvárněný Jiřím Lábusem) strašící ve starobylém anglickém zámku, který právě koupila rodina amerického boháče Hiram B. Otise (Petr Čtvrtníček), a rozhodně se nemíní nechat rozhodit děsivým příběhem ze 16. století o vraždě lady Eleonory jejím manželem, nyní se po nocích prohánějícím chodbami zámku. Ač zkusí sir Simon, známý spíše už jen jako strašidlo cantervillské všechny své dosud neochvějně funkční děsivé triky a figle, Američany nechává naprosto v klidu, a naopak dostávají do úzkých oni jeho svými bezprostředními reakcemi. Jedna vtipná situace tak střídá druhou a posluchač se po celou dobu královsky baví, k čemuž velkým dílem přispívá i zkušený a dobře sehraný herecký ansámbl. „Hromadné scény točimy zásadně s herci dohromady, protože jen tak můžou na sebe reagovat. Vzájemně se inspirovat svým výrazem a různými intonacemi. Samozřejmě když máte mít ve studiu v jednom okamžiku více výjimečných herců,

je velice obtížné domluvit termín natáčení, protože je o ně veliký zájem i jinde. Jsem moc rád, že jsme to i tentokrát zvládli,“ dodává k tomu Jan Jiráň.

Jiří Lábus

Foto © Martin Kubica

VEČERNÍČEK VYPRÁVÍ VÁNOČNÍ POHÁDKY

SU 6615-2

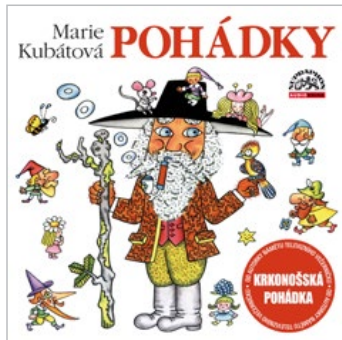
Čtení knih má pro děti zásadní význam a je důležité pro jejich rozvoj. Ale co když někdy večer na společné čtení pohádek a zajímavých příběhů nezbyvá čas? Nebo i sami rodiče touží po relaxaci a chvíli odpočinku? Nebo když se dospělý v autě potřebuje soustředit na jízdu, často řeší, jak by zabavil malé spolujezdce, kteří se na dlouhé cestě už šlehnou nudě. Osvědčený a mnoha rodiči a prarodiči doporučovaný tip jsou audioknihy. Tituly, které letos v žánru audioknih pro děti vydal Supraphon již v pátek 6. listopadu, doplní v nabídce i překrásně dárkově laděná audiokniha s příznačným názvem Večerníček vypráví vánoční pohádky. Oblíbený Večerníček v tomto sampleru přináší dětem pohádky důvěrně známé především z televizní obrazovky. Jde

o výběr z řady velmi úspěšných a léty prověřených nahrávek Supraphonu: Maxipes Fík, Příběhy včelích medvídků, Rumcajs, Krtečkova dobrodružství, Pohádky ovčí babičky a Káťa a Škubánek. Producentka vydavatelství Supraphon Naďa Dvorská z nich vybrala příběhy či písničky spojené se zimou a s Vánoce. Slavnostní atmosféru této výběrové audioknihy pak umocňuje nejznámějšími a nejoblíbenějšími koledami, které propojují jednotlivá vánoční vyprávění. Zaznívají zde koledy nazpívané Kühnovým dětským sborem, Bambini di Praga a Pražskými madrigalisty. Vánoční příběhy oblíbených dětských hrdinů načtli Josef Dvořák, Václav Vydra, Vojtěch Kotek, Jiřina Bohdalová, Marek Eben, Jitka Molavcová, Anička Slováčková a další.

Ilustrace © Merchandising Praha

MARIE KUBÁTOVÁ: POHÁDKY

SU 6620-2

Supraphon vydává audioknihu od autorky Krkonošské pohádky Marie Kubátové jako komplet společně s příběhy skřítky Nedoubka. Spisovatelka Marie Kubátová napsala řadu oblíbených knih pro děti, známá je také jako autorka literární předlohy televizního večerníčku Krkonošská pohádka. Komplet pohádek Marie Kubátové obsahuje především tři originální alba příběhů o Krakonošovi, Trautenberkovi, Kubovi, Ančeti a hajném. Jde celkem o osm samostatných dramatinizovaných pohádek s řadou skvělých českých herců, které vznikly v devadesátých letech a Supraphon je vrací na trh v remasterované podobě. Účinkují zde herecké ikony jako Štěpánka Haničincová, Libuše Havelková, Radoslav Brzobohatý, Josef Větrovec, Hana Maciušková, Jaroslav Satoranský, Lubomír Lipský, Jaroslav Moučka, Jiří Bruder, Jan Přeučil, Alena Vránová a další. Audiokniha dále obsahuje dvoudílné vyprávění Ivy Janžurové o dobrodružstvích skřítky Nedoubka, který vypadl chlapci Doubkovi z kapsy a mezi brouky, rostlinami a ptáky prožívá řadu příhod. Komplet obsahuje 277 minut pohádkových příběhů s plejádou známých českých herců.

Foto © archiv ČT

DAGMAR PECKOVÁ

VDÁVÁ SVÉ DRUHÉ VÁNOČNÍ ALBUM

Po velmi úspěšném vánočním albu s názvem *Nativitas* přichází Dagmar Pecková s Jaroslavem Krčkem a jeho souborem *Musica Bohemica* s další sváteční nahrávkou, kterou opět nazvali latinsky – *Exaltatio*. Slovo, které v běžné latině znamená vzrušení, povznesenou náladu, má v křesťanské teologii hlubší význam: „vyvýšení“. Po albu *Nativitas*, oceněném Zlatou deskou Supraphonu, se mezzosopranistka Dagmar Pecková rozhodla natočit další vánoční album, na kterém se důvěrně blízký tón českých Vánoc potkává s koledami a písněmi evropských národů.

„Jaroslav Krček provází českou hudební scénu téměř šedesát let. To je neuvěřitelné číslo. A speciálně oba jeho projekty, *Chorea Bohemica* i *Musica Bohemica*, jsou velmi úzce spjaty s Vánoce-mi. A to byl vždy můj sen! Když se pojem Vánoce vysloví, když si představím zvuk Vánoc je to právě Jaroslav Krček a jeho *Musica Bohemica*. A proto jsem chtěla, aby moje vánoční alba měla tuto podobu. Tu jedinečnou charakteristiku typického, vánočního zvuku,“ popisuje Dagmar Pecková svoji radost z možnosti spolupracovat s legendárním hudebníkem, skladatelem a dirigentem Jaroslavem Krčkem

a jeho proslulým souborem *Musica Bohemica*.

Pecková s Krčkem znovu sáhli i do barokních kancionálů, ve kterých se lidová zbožnost potkává se vznešenou slavnostní náladou. A nechybí ani mnohem rozvernější a poetický tón lidových koled. Jaroslav Krček je opět podepsaný pod stylovými úpravami, jejichž nezaměnitelný rukopis máme všichni spojený se souborem *Musica Bohemica*. Je však také autorem několika barokem inspirovaných skladeb; tvorba, oslavující nádherný čas Vánoc, rozhodně nekončí 18. stoletím. Dagmar Pecková obsah alba upřesňuje: „Na *Exaltatio* se

objevují kromě dalších krásných vánočních zpěvů, ať už evropských nebo českých a moravských, i původní skladby principála souboru *Musica Bohemica*, hudebního génia Jaroslava Krčka. Nádherné Mariánské zpěvy složené v lidovém nebo v barokním duchu. Ráda bych také vyzdvihla předmluvu pana profesora Tomáše Halíka v bookletu, kde osvětluje záměr a téma pojmu *Exaltatio*. A v neposlední řadě se zde objevuje i nový slibný sólista, který stojí na samém začátku kariéry. Tenorista Vincenc Ignác Novotný. Svým jasným hlasem a projevem dodává do barevné škály naší nahrávky pa-prsek svého mladého neotřelého projevu.“

Právě ve vánočním čase k sobě mají lidé blíží než jindy, a bylo tomu tak po staletí. Charakteristická nálada na albu *Exaltatio* spojuje písně francouzské, německé, anglické i polské. „Hudba vždy napomáhala lidem zachovávat si pozitivní duši. Profesor Tomáš Halík v předmluvě alba kromě jiného píše: „Boží syn přijal lidský úděl, navždy spojil božství s lidstvím – s lidstvím každého z nás. To je, *exaltatio* našeho lidství, jeho dovršení. To je nejhlubší smysl vánočního mystéria: Bůh se vyjadřuje skrze lidství,“ dodává Dagmar Pecková.

IVAN MORAVEC 90

VE VZPOMÍNKÁCH SOUČASNÝCH KLAVÍRISTŮ

Hudební svět si v listopadu 2020 připomíná 90. výročí narození světově proslulého českého klavíristy Ivana Moravce. K této příležitosti Supraphon vydává dosud největší kolekci (11CD + DVD) jeho nezapomenutelných nahrávek.

Supraphon oslovil pět významných českých klavíristů a požádal je o jejich vzpomínky na tohoto velkého umělce. Slova Jana Bartoše, Slávky Vernerové Pěchočové, Iva Kahánka, Miroslava Sekery a Jitky Čechové dokreslují portrét výjimečné osobnosti. Ze světových klavíristů se vyznává z období k Ivanu Moravci Murray Perahia.

Ivana Moravce jsem slyšel poprvé naživo ve svých jedenácti letech. Toho večera jsem se definitivně rozhodl, že chci být klavíristou. Jeho hra byla až „seizmograficky“ citlivá a upřímná, zároveň měla mužný a pevný charakter. Takový byl i on sám. Díky CD kolekci Portrait teď můžete znovuobjevovat umění jednoho z největších světových klavíristů.

— Jan Bartoš

Každý den, když sedám ke klavíru, je Ivan Moravec se mnou. Cvičím na jeho klavír, který mi věnoval a na který celý život sám hrál. Dá se říct, že stále slyším jeho hlas tak, jak jsem ho slyšela dvakrát týdně po dobu devíti let intenzivních studií u něj a dalších deset let až do jeho odchodu, kdy mi byl neustálým a laskavým uměleckým mentorem. „Vraťte se k tomu, co jste již měla! Nehrajte v rukavičkách! Nerušte své kruhy! Štěstí přeje připravenému! Koukejte cvičit! atd...“ Při vzpomínce na něj musím podtrhnout kromě poctivosti kantora, se kterou k nám ke všem přistupoval, především jeho ryzí osobní charakter. Nesnášel průměrnost, předstírání a loktaření. A já

se snažím jeho zažehnutou pochodeň nést dál. Ivan Moravec tu chybí!

— Slávka Vernerová Pěchočová

Ivan Moravec je dodnes spolu s Rudolfem Firkušným vnímán jako nejvýznamnější český pianista historie. Sám jsem nebyl jeho žákem a i naše setkání byla velmi krátká a spíše příležitostná. Přesto mi učarovala jeho posedlost dokonalostí hudebního vyjádření. Myslím, že jeho cizelářská práce i na těch nejmenších detailech dává jeho kreacím punc jisté definitivnosti, jako by byly vytesány do kamene. A tento pokorný přístup k interpretaci je pro mne osobně stále inspirativnější v době, která nutí pianistu často k pravému opaku.

— Ivo Kahánek

Měl jsem velké štěstí, že jsem mohl několikrát navštívit třídu Mistra Ivana Moravce a zkonzultovat s ním některé skladby. Bylo fascinující, jak neúnavně pracoval na detailu. Měl jsem možnost sledovat to nekonečné porovnávání nahrávek, jen aby jeho příští provedení bylo ještě lepší. Nekončící hledání dokonalého výkonu! To samé vyžadoval od svých studentů. Díky této poctivé práci a talentu dobyl světová pódia a některé jeho nahrávky jsou právem považovány za vůbec nejlepší ze všech.

— Miroslav Sekera

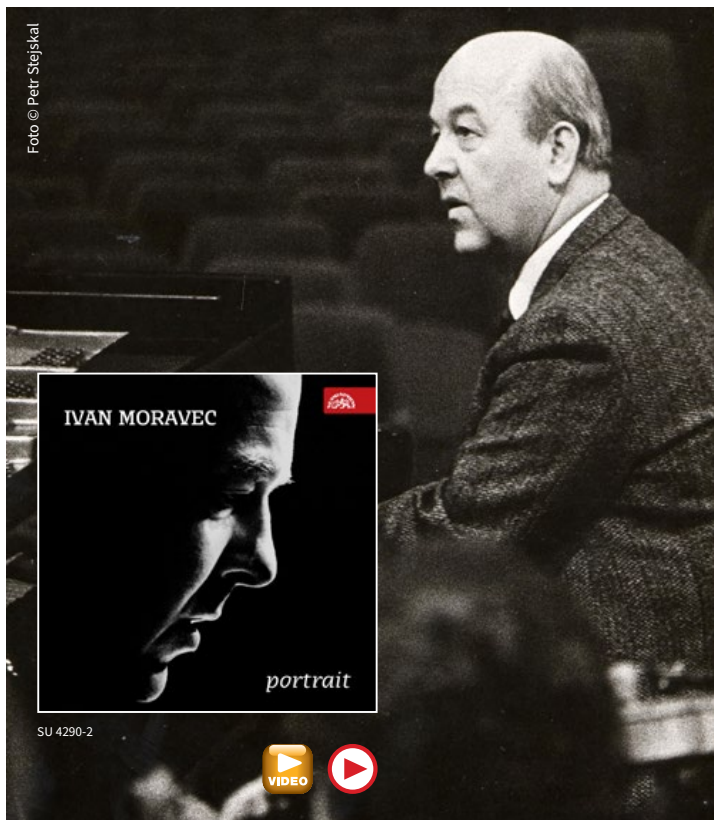
Co mi vytane jako první na mysl při vzpomínce na klavíristu Ivana Moravce?

Velký profesionál, naprosto oddaný svému poslání rozdávat krásu odkazu skladatelských géníů posluchačstvu na celém světě. V jeho hře se odrážela touha po dokonalosti provedení, po maximálním proniknutí do nitra skladatelské představy. Jeho nahrávky Mozartových koncertů, skladeb Beethovna a Chopina mě inspirovaly od dětství. Později v době studií na konzervatoři jsem měla obrovskou čest jej zažít nejen živě na koncertech v Praze, ale též osobně v roli pedagoga. Mohla jsem tak nahlédnout pod pokličku Moravcova stylu práce, do jeho představy o přístupu ke klavíru, ke klavírnímu zvuku a specifické interpretaci. Jeho neutuchající potřeba dalšího zdokonalování mě fascinovala. Skladbou se zabýval do nejmenších detailů, partituru měl dokonale prostudovanou a nemalou roli v jeho přípravné fázi nácvičky skladby hrála i znalost nejdůležitějších světových i domácích nahrávek díla. Věděl, že mám kvůli sousedce problém s každodenním cvičením, a půjčil mi na čas svou přenosnou mechanickou klaviaturu bez zvuku, která s ním zcestovala svět a kterou používal v letadle a v hotelech k udržení maximální hráčské kondice. Velká škola života naplněného radostmi a strastmi klavíristy... Čas neúprosně letí a připadá mi neskutečné, že letos uběhlo od skonu Ivana Moravce už pět let. Břevnovským chrámem se tehdy linul jeho úchvatný Schubert coby symbol útěchy a smíření. Slyším jej dodnes jako znamení, že velcí neumírají.

— Jitka Čechová

Můj osobní vztah s vynikajícím českým klavíristou Ivanem Moravcem se zrodil před mnoha lety. Někdy v 80. letech jsem slyšel několik jeho překrásných nahrávek, načež jsem ho pozval na festival v Aldeburghu, kde jsem byl tehdy jedním z ředitelů. Musím říci, že jeho recitál byl okouzlující, stejně jako byl okouzlující on sám a jeho báječná choť Zuzana. Tím začalo naše přátelství, které trvalo až do konce jeho dní. Setkávali jsme se nejenom při každé mé návštěvě Prahy, ale i v jiných městech (například v Berlíně či v Jeruzalémě). Měl jsem to štěstí slyšet jeho další recitály nebo navštívit jeho fascinující mistrovské kurzy. V průběhu těchto mnoha let jsme vedli nespočet rozhovorů, ať už osobně, nebo telefonicky, které obohatily mé porozumění hudbě. Byl jsem obdivovatelem jeho uměleckého rozhledu, pianistických znalostí, svrchované čestnosti a morální integrity. Byl osobností, ke které jsem bezvýhradně vzhlížel, a jenom lituji, že jsme spolu nestrávili víc času. Co mě na jeho hře fascinovalo, bylo množství barev, kterým disponoval, naprostá přirozenost frázování, neokázalá, přesto vrcholná technika a hluboce lidský pohled, kde strojenost neměla místo. On i jeho umění nám budou velmi chybět, ale zanechal nám řadu báječných nahrávek, které zachycují jedinečnost jeho ducha. A také vzpomínky na něj v nás zůstávají natrvalo.

— Murray Perahia

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221966604, fax (+420) 221966630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon